

Obecní úřad KOKORY

751 05 Kokory 57

XXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXX

V Kokorách dne 27. 2. 2019

Č. j.: 236/2019

Vyřizuje: Ing. Jana Habáňová, starosta

ROZHODNUTÍ

Obecní úřad Kokory, jako orgán Obce Kokory (dále jen „povinný subjekt“), jako věcně a místně příslušný orgán podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o svobodném přístupu k informacím"), rozhodl takto:

žádost XXX, o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která byla doručena prostřednictvím elektronické adresy podatelny Obecního úřadu Kokory (dále jen "OÚ Kokory) dne 13. 2. 2019, a to „informace o výši platů členů obecního zastupitelstva a zaměstnanců obecního úřadu, konkrétně těchto osob - Ing. Jana Habáňová - starosta, Ing. Petr Kostiha - místostarosta, účetní XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX administrace XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX“ ve spojení s doplněním žádosti ze dne 18. 2. 2019, které bylo doručeno na elektronickou adresu podatelny OÚ Kokory dne 18. 2. 2019, a to "informace o výši platů a náhrad všech členů obecního zastupitelstva a zaměstnanců obecního úřadu Kokory a to za období 8. 10. 2018 - 31.1.2019“, se podle ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím,

částečně odmítá a to ve vztahu k poskytnutí informací o výši platů a náhrad zaměstnanců Obecního úřadu Kokory za období ode dne 8. 10. 2018 do dne 31. 1. 2019.

Odůvodnění:

I.

Dne 13. 2. 2019 byla na elektronickou adresu podatelny OÚ Kokory doručena žádost XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to „*informace o výši platů členů obecního zastupitelstva a zaměstnanců obecního úřadu, konkrétně těchto osob - Ing. Jana Habáňová - starosta, Ing. Petr Kostihá - místostarosta, účetní XXXXXXXXXXXXX, administrace XXXXXXXXXXXXX*“

Vzhledem k tomu, že tato žádost neobsahovala všechny formální náležitosti, vyzval povinný subjekt dne 18. 2. 2019 žadatele XXXXXXXX k doplnění této žádosti.

Dne 18. 2. 2019 bylo na elektronickou adresu podatelny OÚ Kokory doručeno doplnění žádosti XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to "*informace o výši platů a náhrad všech členů obecního zastupitelstva a zaměstnanců obecního úřadu Kokory a to za období 8. 10. 2018 - 31. 1. 2019*"

(dále jen "žádost").

Povinný subjekt přezkoumal žádost a ve smyslu § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodl o jejím částečném odmítnutí **a to ve vztahu k poskytnutí informací o výši platů a náhrad zaměstnanců Obecního úřadu Kokory za období ode dne 8. 10. 2018 do dne 31. 1. 2019.**

Ohledně poskytnutí informací o výši platů a náhrad:

- a) všech členů obecního zastupitelstva,
- b) starosty Obce Kokory,
- c) místostarosty Obce Kokory,

za období ode dne 8. 10. 2018 do dne 31. 1. 2019, kdy z žádosti žadatele ve spojení s jejím doplněním povinný subjekt dovedl, že žadatel požaduje informace týkající se členů obecního zastupitelstva vzešlých z voleb do obecního zastupitelstva konaných dne 5. a 6. 10. 2018 a starosty a místostarosty zvolených tímto zastupitelstvem, tak tyto informace povinný subjekt sděluje žadateli XXXXXXXXXXXXX, v **příloze** k tomuto rozhodnutí.

Při svém rozhodování byl povinný subjekt veden následujícími úvahami.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím odkazuje na § 11 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, podle něž má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy (tento zákon byl ke dni 1. 1. 2014 zrušen; uvedené ustanovení bylo převzato do § 81 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník); a dále na § 5 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o ochraně osobních údajů"). Podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého osobního života subjektu údajů. Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Údaj o výši

finančních prostředků poskytnutých zaměstnancům OÚ Kokory (dále jen "dotčené osoby") je osobním údajem, který nevypovídá o výše uvedených skutečnostech (tj. veřejné nebo úřední činnosti, funkčním nebo pracovním zařazení), není tedy možné, aby byly takové informace poskytnuty.

II.

Povinný subjekt při svém rozhodování vycházel z judikatury NSS (zejména z rozsudku č. j. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011, a rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014), rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 4/2012-76 ze dne 27. 6. 2012, judikatury Ústavního soudu České republiky (zejména Nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/2016) (dále jen „Ústavní soud“), stanovisek Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) ze dne 3. 6. 2011 a ze dne 1. 8. 2011, z Metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 31. 8. 2011, z právních názorů odborné literatury a v neposlední řadě i z výkladu samotných právních předpisů (zejména zákona o ochraně osobních údajů a zákona o svobodném přístupu k informacím), jejich smyslu a záměru a úmyslu zákonodárce.

Český právní řád není založen na precedentním právu, rozsudek soudu se nestává pramenem práva. Výrok rozsudku je závazný pouze pro účastníky řízení, popř. osoby na řízení zúčastněné, a pro orgány veřejné moci, nikoli pro třetí osoby. Rozsudky nejvyšších soudů České republiky mohou mít sice určitý obecný dopad, neboť je zde zájem na tom, aby právo bylo vykládáno a aplikováno jednotně, tudíž názory v rozhodnutích těchto soudů "zákonné právo" dotváří. Nelze však požadovat, aby správní orgán při svém rozhodování se nemohl od právního názoru uvedeného v rozhodnutí NSS odchýlit, a to zejména má-li pro tento postup následující důvody. K tomu ještě povinný subjekt dodává, že samozřejmě respektuje závaznost rozsudků NSS, resp. jejich vliv na dotváření a sjednocování práva.

ÚOOÚ jako orgán, v jehož kompetenci je výklad zákona o ochraně osobních údajů, a jako orgán dozoru v případě ochrany osobních údajů vydal stanovisko k rozsudku NSS č. j. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011, které bylo zveřejněno na internetových stránkách ÚOOÚ dne 3. 6. 2011. Podle uvedeného stanoviska ÚOOÚ je zcela patrné, že § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím stanoví mj. povinnost osobní údaje ve všech případech poskytovat zásadně v souladu s právním předpisem upravujícím jejich ochranu, kterým je zákon o ochraně osobních údajů; § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím potom u příjemců veřejných prostředků stanoví obecnou povinnost jejich osobní údaje ve specifikovaném rozsahu poskytovat; přičemž ze systematiky zákona o svobodném přístupu k informacím i celého právního řádu, z logického i jazykového hlediska i z toho, že i v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je opakovaně používáno pojmu osobní údaje, jednoznačně vyplývá, že i při tomto zpracování osobních údajů, tedy zpřístupňování a zveřejňování informací o příjemcích veřejných prostředků, je nezbytné přihlídnout i k úpravě provedené zákonem o ochraně osobních údajů; a dále, pokud by měl platit závěr rozsudku NSS ze dne 27. 5. 2011 o tom, že zveřejňování a zpřístupňování osobních údajů příjemců veřejných prostředků není regulováno zákonem o ochraně osobních údajů, potom by docházelo jak k nedostatečné transpozici Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES ze dne 24. 10. 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, čímž by byla Česká republika vystavena možným sankcím ze strany Evropské komise, tak i k porušení ústavního práva na ochranu soukromí a ochranu před neoprávněným zpracováním osobních údajů.

ÚOOÚ v uvedeném stanovisku dále zdůraznil, že podle názoru NSS je tedy možné zveřejňovat výši platu nejen všech úředníků a dalších zaměstnanců ústředních i samosprávných úřadů, ale i všech lékařů a zdravotního personálu ve veřejných zdravotních zařízeních, všech policistů, hasičů, učitelů, veškerých zaměstnanců všech státních podniků a dalších subjektů, které byly založeny nebo jsou kontrolovány veřejnou správou či obcemi (dopravní podniky, školy, společnosti pro správu a údržbu obecního majetku apod.), protože jejich soukromí není, podle názoru NSS, nijak chráněno; NSS podle názoru ÚOOÚ nijak nereflektoval to, že právo na přístup k informacím není neomezené a výslovně odmítl aplikovat test proporcionality, tedy posoudit, které z uvedených práv, které je v mnoho případech nutno aplikovat zároveň, v konkrétním případě převáží; přitom právě test proporcionality uvádí jako nezbytnost při posuzování obdobných situací Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí (např. nález pléna Ústavního soudu spis. zn. Pl. ÚS 4/94 ze dne 12. 10. 1994, spis. zn. Pl. ÚS 15/96 ze dne 9. 10. 1996 či spis. zn. Pl. ÚS 40/08 ze dne 26. 5. 2009 a v neposlední řadě IV. ÚS 1378/2016 ze dne 17. 10. 2017). NSS se dále podle zmíněného stanoviska ÚOOÚ dostal svojí interpretací textu zákona o svobodném přístupu k informacím mimo meze založené zákonodárcem; na jejím základě by totiž bylo možné uložit povinnost strpět zásah do soukromí i tehdy, pokud to zákon nestanoví, taková interpretace v žádném případě nereflektuje podstatu a smysl základního lidského práva na ochranu soukromí a ochranu osobních údajů. Závěrem uvedeného stanoviska ÚOOÚ prohlásil, že bude případy plošného zveřejňování platů zaměstnanců veřejné sféry hodnotit vždy za použití výše uvedeného testu proporcionality a v případě, kdy shledá, že veřejný zájem na zveřejnění platu konkrétního zaměstnance nepřeváží veřejný zájem na ochraně jeho soukromého života, bude takové jednání sankcionovat.

V návazném stanovisku ÚOOÚ ze dne 1. 8. 2011 ÚOOÚ zdůraznil, že na základě právního posouzení shledal, že český právní řád nedává možnost plošně zveřejňovat osobní údaje.

Ačkoliv je v Metodickém doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 31. 8. 2011 (zveřejněného dne 6. 9. 2011 na www.uoou.cz - <http://www.uoou.cz/uoou.aspx?menu=14&loc=328>) uvedeno, že jeho obsah není právně závazný a vyřizování žádostí o poskytnutí informací je zcela v působnosti a především odpovědnosti každého správního orgánu, uvedené metodické doporučení v případě žádosti o poskytnutí informace týkající se platu při nesouhlasu zaměstnance veřejné správy s poskytnutím informací doporučuje zvážit, v jaké pracovní pozici se takový zaměstnanec nachází. Rozčleňuje tak zaměstnance veřejné správy do 3 skupin:

- **veřejní funkcionáři s klíčovou odpovědností** a rozsáhlou řídicí a rozhodovací pravomocí, kdy údaje o jejich příjmech mohou být bez zásadních omezení poskytovány a následně předmětem kontroly a veřejné diskuse,
- **další vysoce postavení úředníci** vybavení podstatným oprávněním nebo vlivem ve spojitosti s nakládáním s veřejnými prostředky, kdy v jejich případě je potřebné provádět test proporcionality,
- **nižší úředníci**, u kterých není vůbec dán zákonný důvod poskytovat údaje bez jejich souhlasu, neboť ke kontrole veřejných procesů, na nichž se tyto úředníci podílejí, v zásadě postačí souhrnné informace a nikoliv osobní údaje.

Podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. zákona o svobodném přístupu k informacím je povinný subjekt povinen poskytnout osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Tato povinnost se pak podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a

státní pomoci při obnově území. Základní osobní údaje se pak poskytnou podle § 8bSb odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Při interpretaci uvedených ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím je nutné se zabývat výkladem některých pojmů, tedy např. otázkou, či osobní údaje mohou být takto poskytnuty. Pojem „veřejné prostředky“ není v zákoně o svobodném přístupu k informacím specifikován. Jeho definici nalezneme v § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), podle kterého jsou veřejnými prostředky veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, organizační složce státu, která je účetní jednotkou podle zvláštního právního předpisu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hlavního města Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hlavního města Prahy, jiné právnické osobě zřízené k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo právnické osobě zřízené na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky. Prostředky na platy zaměstnanců Obce Kokory zařazených do Obecního úřadu Kokory jsou čerpány z rozpočtu Obce Kokory, a jsou tudíž veřejnými prostředky.

Dalším pojmem, který je třeba analyzovat, je pojem "příjemce veřejných prostředků", který se v právním řádu vyskytuje v několika zákonech. Podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu a vývoje), ve znění pozdějších předpisů je jím ten uchazeč, v jehož prospěch bylo o poskytnutí podpory rozhodnuto. Podle § 35 odst. 4 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, ve znění zákona č. 303/2013 Sb., jsou osoby zúčastněné na přeměně, které jsou příjemci veřejných prostředků (podpor z prostředků Evropské unie), povinny oznámit zahájení přípravy přeměny poskytovateli těchto veřejných prostředků. Příjemce je pojem svázaný s úřední činností. Je to osoba (orgán), která obdrží finanční prostředky, informace apod. nebo má určité procesní postavení, např. podle § 83 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, § 4a zákona č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, § 12 a § 18 odst. 5 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů. Ve všech výše uvedených případech se s pojmem "příjemce veřejných prostředků" nesetkáváme v rovině soukromoprávní, nýbrž v rovině veřejnoprávní, kdy orgán veřejné moci je v nadřazeném postavení oproti příjemci veřejných prostředků.

Zaměstnanec veřejné správy není podle názoru povinného subjektu doslova příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je obecně známo, že toto ustanovení bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím zařazeno v rámci novely, tj. zákona č. 61/2006 Sb., na základě poslancecké iniciativy, jedná se nicméně o období neschváleného legislativního návrhu z roku 2002 (sněmovní tisk č. 9 IV. volebního období Poslanecké sněmovny, navržený jako § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím), z jehož důvodové zprávy (dostupné na www.psp.cz) vyplývá, že zpřístupněny mají být údaje o osobách, které z vlastní vůle žádají o přidělení veřejných prostředků. Uvedená novela tedy neměla za cíl zpřístupnit osobní údaje o jakýchkoliv příjemcích veřejných prostředků, ale pouze o těch, jimž jsou prostředky poskytovány na základě žádosti v podobě dotací či veřejných finančních podpor nebo na základě úplatných smluv uzavřených povinnými subjekty se třetími osobami k zajištění služeb či nakládání s majetkem; to ostatně vyplývá i z vymezení rozsahu poskytovaných základních osobních údajů, mezi které patří mj. právě údaj o účelu a podmínkách poskytnutých prostředků.

Zaměstnanci veřejné správy jsou tak sice příjemci veřejných prostředků ve striktním jazykovém smyslu, nikoli však těmi příjemci, na něž by měl dopadat § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, jímž jsou z rozsahu povinnosti poskytnout základní osobní údaje o příjemcích veřejných prostředků vyloučeny informace o poskytování veřejných prostředků mj. podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče a hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti. Přitom zejména prostředky vyplácené v rámci systému hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti jsou svou povahou prostředky obdobnými platu zaměstnanců, hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti lze dokonce považovat za přímou náhradu platu. Pokud zákon o svobodném přístupu k informacím v témže ustanovení vylučuje poskytování informací o příjemcích sociálních dávek a příjemcích hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, není důvodu domnívat se, proč by mělo být záměrem zákonodárce informace o (svým účelem) podobných platbách z veřejných prostředků poskytovat. Lze ostatně podotknout, že z hlediska požadavků a standardů veřejné kontroly nakládání s veřejnými prostředky by nepochybně větší míra veřejného zájmu měla být směřována právě do oblasti sociálních dávek, za které jejich příjemci neodvádějí poskytovateli žádnou protihodnotu, zatímco v případě platů spočívá taková protihodnota v odvedené práci.

Na základě výše uvedeného podle názoru povinného subjektu nelze tedy pod pojem "příjemce veřejných prostředků" ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím podřadit zaměstnance veřejné správy, kteří jsou za svou práci odměňováni platem.

Vztah zaměstnance a zaměstnavatele, i když se jedná o zaměstnavatele, kterým je územní samosprávný celek, je vztahem pracovněprávním, tudíž soukromoprávním, kde oba subjekty mají rovné postavení. Na zaměstnance - úředníky územních samosprávných celků - se vztahuje zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákoník práce"), pokud v zákoně č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o úřednících"), není stanoveno jinak. Odchytky stanovené v zákoně o úřednících nejsou v žádném případě natolik závažné, aby se na tyto zaměstnance - úředníky územních samosprávných celků - mohlo pohlížet zcela jiným způsobem, než na jiné zaměstnance, tj. zveřejňovat jejich platy, když mzda zaměstnanců v soukromé sféře zveřejňována s ohledem na ochranu osobních údajů být nesmí.

Odměňování zaměstnanců ve veřejné správě není zcela volné, ale je v současné době regulováno právními předpisy, a to zákoníkem práce, nařízením vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, a nařízením vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě. Zaměstnavatel nemůže tedy tyto zaměstnance odměňovat podle svého vlastního uvážení, ale pouze v rámci uvedených právních předpisů. Zaměstnavatel má určitou volnost v rozhodování při rozhodování o udílení a stanovení výše osobního příplatku a odměn. Pokud by zákonodárce nechtěl tuto volnost připustit, pak by platy zaměstnanců ve veřejné správě reguloval ještě přísněji, jako tomu je např. u členů zastupitelstev územních samosprávných celků, kteří jsou odměňováni podle nařízení vlády č. 37/2003 Sb., o odměnách za výkon funkce členů zastupitelstev, ve znění pozdějších předpisů. Odměnu těchto volených funkcionářů lze pak jednoduše vypočítat podle pravidel v nařízení č. 37/2003 Sb. uvedených a jejich odměna je tedy veřejným údajem. Zákonodárce však u zaměstnanců veřejné správy takto nepostupoval, není tedy možné, aby plat těchto osob mohl být také zveřejněn (k rozlišení zaměstnanců veřejné správy a volených zástupců bude pojednáno ještě dále).

Při posouzení, zda požadovanou informaci poskytnout či nikoli, jsou rozhodujícími aspekty pro sdělení informace o poskytnutí veřejných prostředků, jednak osoba, které byly prostředky vyplaceny, a dále i charakter a výše poskytnuté částky. V rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 45 A 4/2012-76 ze dne 27. 6. 2012 je uvedeno: „*Krajský soud se nedomnívá,*

že s ohledem na ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím musí být bezvýjimečně poskytnuta informace o odměně za práci u všech zaměstnanců placených z veřejných rozpočtů, a to bez ohledu na povahu a výši takové odměny. ... Ve vztahu k osobě je třeba mít na paměti, že právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí údajů, které identifikují, resp. jsou způsobilé identifikovat konkrétní osoby. Tyto údaje mohou být zahrnuty jedině tehdy, jestliže lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. ... Míra omezení ochrany soukromí přibližně odpovídá společenskému významu zastávané funkce. Ve své podstatě lze - opět v souladu se zásadou bezrozpornosti a jednoty právního řádu - vycházet ze seznamu veřejných funkcionářů obsaženého v § 2 zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů. Naopak v případě jiných osob nebude vždy možno nalézt dostatečný zájem na jejich identifikaci pro účely veřejné diskuse o jejich příjmech z veřejných prostředků. Zejména půjde o řadové státní a veřejné zaměstnance v situacích, kdy půjde o jejich standardní měsíční plat. Situaci, kdy v podstatě každý by mohl žádat informaci o výši jejich platů, nelze vnímat jinak, než jako výrazný zásah do jejich soukromí. Taková informace by totiž poskytovala poměrně podrobný obraz o jejich běžné finanční situaci, neboť často je plat jejich jediným běžným zdrojem příjmu. Stěží by zde mohl převážít zájem na veřejné diskusi o takových údajích. Nelze se vyhnout srovnání se skupinami osob uvedených v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, u kterých zákon výslovně uvádí, že základní osobní údaje se neposkytnou. ... Zejména při srovnání veřejných zaměstnanců s poživateli starobního důchodu, pro které je tento důchod také často jediným příjmem, by rozdílné zacházení ohledně poskytování informací o výši tohoto jejich příjmu mohlo být až diskriminační. ". Citovaný výňatek rozsudku Krajského soudu v Praze povinný subjekt uvádí s tím, že se jedná o další názor soudu, což odůvodňuje názor povinného subjektu na neprecedentní povahu judikatury.

Účel a smysl § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím lze také dovodit ze stanoviska Ministerstva informatiky č.j. MI 1890/2006-42 ze dne 2. 6. 2006: "Ustanovení § 8b se do zákona o svobodném přístupu k informacím dostalo poslaneckou iniciativou při projednávání zákona v Poslanecké sněmovně. Ustanovení směřuje k zajištění co možná největší veřejné kontroly nad nakládáním s veřejnými prostředky. Při jeho výkladu je třeba vzít v potaz důvod vložení tohoto ustanovení a také ostatní ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. I z výčtu právních předpisů v odst. 2 lze vyčíst, že zákonodárce měl při tvorbě tohoto ustanovení na mysli především vydávání veřejných prostředků formou darů, příspěvků, dávek, dotací atd. a nikoli pravidelný příjem zaměstnanců povinného subjektu (tedy nikoli volených představitelů). Tento výklad podle našeho názoru vyplývá také z později vloženého § 8a, který směřuje k ochraně soukromí a osobnosti. Zveřejnění platů zaměstnanců povinného subjektu by zcela zásadním způsobem prolomilo jejich právo na soukromí, neboť by značná část jejich příjmů (u některých v podstatě veškeré příjmy) včetně základních osobních údajů byly neustále veřejně přístupné. Takové situace by zaměstnance povinných subjektů znevýhodňovala vůči ostatním zaměstnancům a takové ustanovení by bylo diskriminační."

V této souvislosti je také nutné poukázat na zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o střetu zájmů"), který mimo jiné upravuje i oznamovací povinnost tzv. veřejných funkcionářů. Podle § 2 odst. 2 písm. e) zákona o střetu zájmů se veřejným funkcionářem rozumí také vedoucí zaměstnanec územního samosprávného celku, který se podílí na výkonu správních činností a je zařazen do Úřadu městské části, tj. dotčené osoby jsou současně i veřejnými funkcionáři podle zákona o střetu zájmů. Ustanovení § 7 zákona o střetu zájmů pojednává o oznámení, které musí každý funkcionář podávat o skutečnostech, které se předpokládají v § 8 až 11 zákona o střetu zájmů. Tato povinnost vyplývá pro všechny funkcionáře ve smyslu § 2 zákona o střetu zájmů bez rozdílu. V § 11 zákona o střetu zájmů se ukládá veřejným funkcionářům povinnost zveřejňovat příjmy, dary

a závazky, přičemž v odstavci 1 písm. a) je povinnost zveřejnit příjmy zkonkrétně na peněžní příjmy nebo jiné majetkové výhody, odměny, příjmy z podnikatelské činnosti, dividendy nebo jiné příjmy z účasti nebo činnosti v podnikajících právnických osobách; a současně je výslovně stanoveno, že za peněžitý příjem nebo jinou majetkovou výhodu se pro tento účel, tedy z hlediska povinnosti oznamovat jejich získání, nepovažuje plat, odměna či další náležitosti, na které má veřejný funkcionář podle zvláštních právních předpisů nárok. Zákon o střetu zájmů tedy výslovně vylučuje plat a odměnu z oznamovací povinnosti a chrání tímto soukromí veřejného funkcionáře, které má přednost před kontrolou a právem na informace ze strany veřejnosti.

Podle § 13 odst. 2 a 9 zákona o střetu zájmů má každý právo na základě písemné žádosti bezplatně nahlížet do registru oznámení o činnostech, oznámení o majetku a oznámení o příjmech, darech a závazcích (dále jen "registru") a pořizovat si z něj opisy a výpisy; do registru je možné nahlížet osobně u evidenčního orgánu (povinného subjektu) nebo v elektronické podobě prostřednictvím veřejné datové sítě; přičemž veškeré údaje vedené v registru mohou být použity a dále zpracovávány pouze za účelem zjištění případného střetu zájmů při výkonu funkce veřejného funkcionáře a zpracováním osobních údajů v registru nesmí být dotčena ochrana osobních údajů podle zákona o ochraně osobních údajů. Podle § 14 odst. 3 zákona o střetu zájmů jsou osoby, které přicházejí s evidovanými údaji do styku, povinny zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se z těchto údajů dozvěděly. Podle § 23 odst. 2 písm. a) a b) zákona o střetu zájmů se přestupku dopustí fyzická osoba, která používá nebo dále zpracovává údaje vedené v registru k jinému účelu než ke zjištění případného střetu zájmů při výkonu funkce veřejného funkcionáře či poruší povinnost mlčenlivosti o skutečnostech, o nichž se dozvěděla z údajů evidovaných v registru. Je-li tudíž zákonem o střetu zájmů nastaven určitý rámec získávání a zveřejnění informací o majetkových poměrech veřejných funkcionářů, přičemž je veřejným funkcionářům ponechána i určitá míra soukromí (zahrnující i jejich plat a odměny), není jistě úmyslem zákonodárce prostřednictvím žádostí o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím tento rámec narušit a tuto míru soukromí překročit. Oba uvedené právní předpisy se nemohou křížit, postup podle nich má být ve vzájemném souladu. Z výše uvedeného tudíž podle názoru povinného subjektu vyplývá, že pokud právní předpis, jehož účelem je mimo jiné právě zajištění transparentnosti jednání veřejného činitele, tj. možnost kontroly ze strany veřejnosti, vylučuje z oznamovací povinnosti plat a odměny veřejných činitelů, nemělo by být možné dosáhnout daného účelu jinou cestou (prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím).

Na základě výše uvedených důvodů je povinný subjekt toho názoru, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se netýká poskytování údajů o výši platu zaměstnanců, kteří jsou odměňováni z veřejných prostředků, tedy i úředníků územních samosprávných celků. Toto ustanovení dopadá na případy, kdy žadatel – příjemce - získal dar, příspěvek či dotaci, kde neexistuje žádná protihodnota za poskytnutí těchto prostředků, na rozdíl od zaměstnanců veřejné správy, kteří za plat poskytují protiplnění v podobě odváděné práce.

Povinný subjekt se domnívá, že poskytnutí požadovaných informací by bylo také v rozporu s právními předpisy upravujícími ochranu soukromí fyzických osob. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Jak výše uvedeno, § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím odkazuje např. na občanský zákoník a na zákon o ochraně osobních údajů.

Při použití § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy nutné vždy přihlídnout k druhu informace, která je požadována, a zvážit možnost jejího poskytnutí s ohledem na ustanovení zákona o ochraně osobních údajů a případně s ohledem na § 8a zákona

o svobodném přístupu k informacím poskytnutí takové informace odmítnout, pokud by její zveřejnění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého života osoby, již se tato informace týká. Konkrétní výše platu a náhrad, které dotčené osoby v požadovaném období obdržely, se staly součástí jejich soukromého majetku a jejich výše je proto osobním údajem, jehož zveřejnění je třeba plně podřídit zákonu o svobodném přístupu k informacím s ohledem na režim stanovený zákonem o ochraně osobních údajů.

Povinný subjekt došel k závěru, že údaje o výši platů a náhrad, které dotčené osoby v požadovaném období obdržely, jsou osobními údaji, které nevypovídají o veřejné nebo úřední činnosti, funkčním nebo pracovním zařazení dotčených osob. Tyto údaje by pak mohly být poskytnuty pouze se souhlasem dotčených osob.

III.

Povinný subjekt považuje za důležité upozornit na skutečnost, že poskytnutí požadovaných informací znamená zásah do soukromí dotčených osob vyplývá také z judikatury Soudního dvora Evropské unie, z Článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Rady Evropy (ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.), v němž je zakotveno právo na respektování soukromého a rodinného života, a z Článku 10 odst. 2 a 3 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje Listina základních práv a svobod jako ústavní zákon Federálního shromáždění České a Slovenské republiky (dále jen "Listina"), podle nějž každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 20. 5. 2003, Österreichischer Rundfunk a další a Christa Neukomm (C-138/01) a Joseph Lauermann (C-139/01) proti Österreichischer Rundfunk (C-465/00, Recueil 2003, Strana I-04989, body 73, 74 a 75) uvedl, že „*Je třeba bez dalšího mít za to, že shromažďování osobních údajů týkajících se profesionálních příjmů jednotlivce za účelem jejich sdělení třetím osobám spadá do působnosti článku 8 Evropské úmluvy. Evropský soud pro lidská práva v tomto ohledu rozhodl, že výraz "soukromí" nemá být vykládán restriktivně, a že "žádný zásadní důvod neumožňuje vyloučit profesionální činnosti (...) z pojmu soukromí" (viz zejména Evropský soud pro lidská práva, rozsudky A man v. Švýcarsko, ze dne 16. února 2000, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2000 - II, § 65, a Rotaru v Rumunsko ze dne 4. května 2000, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2000 - V, § 43). Je nutné konstatovat, že ačkoliv pouhé zaznamenání osobních údajů týkajících se příjmů vyplacených zaměstnavatelem svým zaměstnancům nemůže jako takové představovat zásah do soukromí, sdělení těchto údajů třetí osobě, v tomto případě veřejnému orgánu, porušuje ochranu soukromí dotčených osob, nehledě na to, jak jsou později takto sdělené informace využity, a je zásahem ve smyslu článku 8 EÚLP. Aby se jednalo o takový zásah, není důležité, zda sdělené informace představují citlivé údaje, či nikoliv nebo zda dotčené osoby utrpěly případné nepříznivé následky z důvodu tohoto zásahu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Aman v. Švýcarsko, § 70). Postačí, aby údaje týkající se příjmů zaměstnance nebo důchodce byly sděleny zaměstnavatelem třetí osobě.*”

Na základě výše uvedených ustanovení právních předpisů a rozhodovací činnosti Soudního dvora Evropské unie je nutné opět konstatovat, že poskytnutí požadované informace, tj. o majetkových poměrech dotčených osob, jistě znamená zásah do jejich soukromí.

Při posuzování, zda požadovanou informaci lze poskytnout, se střetávají dvě práva zakotvená v Listině, a to právo na informace (Článek 17 Listiny) a právo na ochranu soukromí (Článek 10 Listiny). Právo na informace je dále rozpracováno v zákoně o svobodném přístupu k informacím a právo na ochranu soukromí, resp. na ochranu osobních údajů, pak v zákoně o ochraně osobních údajů. Při aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím tedy nelze

podle názoru povinného subjektu vykládat § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím samostatně a nevzít na vědomí i existenci a případný střet práva na informace s Článkem 10 Listiny a s právními předpisy na tento článek navazujícími.

Ústavní soud se střetem těchto dvou práv zabýval i ve svém nálezu Pl. ÚS 40/08, ve kterém se vyslovil takto: „v případech střetů základních práv či svobod s veřejným zájmem, resp. s jinými základními právy či svobodami: ... je třeba posuzovat účel (cíl) takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům, přičemž měřítkem pro toto posouzení je zásada proporcionality (přiměřenosti v širším smyslu), jež může být také nazvána zákazem nadměrnosti zásahů do práv a svobod“; a dále v nálezu Pl. ÚS 15/96, ve kterém uvedl, že "vzájemné zvažování v kolizi stojících základních práv a svobod nebo veřejných statků spočívá v následujících kritériích:

Prvním je kritérium vhodnosti, tj. posuzování toho, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva nebo veřejného statku).

Druhým kritériem vzájemného zvažování základních práv a svobod je kritérium potřeby, spočívající v porovnání legislativního prostředku, omezujícího základní právo, resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě.

Třetím kritériem je porovnávání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv nebo veřejných statků. Tato základní práva, resp. veřejné statky, jsou prima facie rovnocenná. Porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv, resp. veřejných statků (po splnění podmínek vhodnosti a potřeby), spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva. Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod. Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného. Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptovatelné hierarchii hodnot."

Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/2016 uvedl:

„Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;

b) informace samotná se týká veřejného zájmu;

c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídače psa“;

d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“

Ve smyslu uvedených nálezů Ústavního soudu je třeba porovnat a zvážit, jaké právo v daném případě převažuje, zda jde o právo na informace či o právo na ochranu soukromí fyzické osoby, a jaké právo tedy bude mít při aplikaci přednost.

Z hlediska kritéria vhodnosti je nutné zvážit, zda příslušné opatření je schopné dosáhnout požadovaného cíle, tj. v tomto případě kontroly ze strany veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky. V tomto případě nelze dojít k jinému závěru, než, že poskytnutím požadovaných informací tohoto cíle, tj. zásahem do práva na ochranu soukromí, nelze docílit. Odměny mohou být poskytovány podle § 134 zákoníku práce za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu. Možnost jejich poskytnutí je tedy regulována právním předpisem. Odměna je nenárokovou složkou platu, jednak slouží k ocenění nadstandardních úkolů a jednak má i motivační funkci. Na rozdíl od ostatních složek platu zákon a ani jiný podzákoný právní předpis nestanoví, v jaké výši je možné nebo dovolené odměnu poskytnout. Zaměstnavatel je tak limitován zejména finančními prostředky, které má k dispozici, a záleží také na jeho rozhodnutí, které úkoly považuje za mimořádné či zvlášť významné. Kritériem pro přiznání odměny jsou pak i další skutečnosti jako ocenění pracovního výkonu konkrétní osoby, který je možný považovat za nadstandardní, poměření jejího výkonu s ostatními zaměstnanci s obdobnou pracovní náplní, druh splněného úkolu a jeho význam pro zaměstnavatele, popř. pro širší okruh subjektů. Pokud by byly poskytnuty údaje o výši odměn konkrétních zaměstnanců veřejné správy, pak by taková informace nezohlednila všechna tato kritéria a podmínky zaměstnavatele, za jakých byly tyto odměny poskytnuty. Nelze z takové informace usoudit, zda byla odměna poskytnuta v odpovídající výši a nemůže tedy ani na jejím základě být objektivně posouzeno, zda je s veřejnými prostředky řádně a efektivně hospodařeno či nikoliv, takové poskytnutí informace tedy není schopno naplnit cíl omezení práva na ochranu soukromí.

Druhým kritériem je kritérium potřebnosti, při jehož zkoumání je třeba porovnat legislativní prostředek omezující základní právo či svobodu s jinými opatřeními, které by umožnily dosáhnout stejného cíle. Podle názoru povinného subjektu je v daném případě sice princip potřebnosti splněn, neboť s největší pravděpodobností neexistuje žádný legislativní prostředek, který by žadateli umožnil dostat se k požadované informaci jiným způsobem, není však možné pouze na základě splnění jednoho z principů stanovit, že právo na informace převažuje nad právem na ochranu soukromí, neboť všechny principy se musí hodnotit vzájemné souvislosti a nikoliv izolovaně, opačný výklad by popíral test proporcionality.

Třetím kritériem je porovnání závažnosti dvou základních práv nebo veřejných statků, které jsou v rozporu. Na jedné straně stojí právo na ochranu soukromí obsažené v Článku 10 odst. 2 a 3 Listiny a na druhé straně právo na informace uvedené v Článku 17 odst. 1 Listiny. Právo na ochranu soukromí je zakotveno v hlavě druhé Listiny – „Lidská práva a základní svobody“, oddílu prvním nazvaném "Základní lidská práva svobody"; právo na informace pak v téže hlavě Listiny; oddílu druhém nazvaném „Politická práva“. Z hlediska systematiky Listiny lze dojít k závěru, že právo na ochranu soukromí je hodnoceno výše, neboť se jedná o základní lidské právo, zatímco právo na informace je „pouhým“ právem politickým. Při dalším hodnocení, které z daných práv je postaveno v tomto konkrétním případě výše, je nutné také zvážit, okolnosti celého případu, tj. zejména postavení dotčených osob a povahu požadované informace. Nejedná se o osoby veřejně známé, u nichž by byl důvod ke snížení ochrany soukromí, přičemž zveřejněním údajů o výši platu a odměn, včetně odůvodnění za požadované období, by k narušení ochrany jejich soukromí zcela jistě došlo. Odměna je nenároková složka platu poskytovaná za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu, jejím účelem je tedy motivace dotčených osob k dosahování nadstandardních pracovních výsledků, a pokud by dotčené osoby věděly, že je přípustné zveřejnění výše částky jim poskytnutých odměn a že by mohly být vystaveny tlaku za strany veřejnosti obhajovat každou odměnu, která jim byla vyplacena, její oprávněnost a přiměřenost její výše, byla by jistě tato motivace narušena. Dotčené osoby by pak mohly dojít k úvaze, zda skutečnost, že bude čelit tomuto tlaku, „jim stojí zato“ dále podávat nadstandardní výkony či zda se jim spíše vyplatí

pracovat standardně s tím, že jejich soukromí zůstane uchráněno. A dále, pokud by byly veřejně přístupné informace o výši vyplacených odměn dotčených osob, pak by se zde rovněž mohl otvírat prostor pro tlaky různých zájmových skupin, popř. pro jejich korupční snahy, což jistě není pro řádné fungování veřejné správy žádoucí. Takovýto postup jistě není v zájmu veřejnosti, neboť negativní ekonomický dopad by převážil nad tím, že byly poskytnuty takového informace, a tedy právo na informace ze strany veřejnosti bylo dodrženo. Je právě jen a pouze na zaměstnavateli, aby svého zaměstnance odměnil za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu, a to v relevantních souvislostech, tj. aby taková odměna byla podrobena např. kontrole finančního hospodaření a shledána oprávněnou.

V rámci provedeného testu proporcionality, zejména v kritériu vhodnosti, považuje povinný subjekt za vhodné odkázat na některé právní aspekty uvedené v rozsudku NSS čj. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014, ve kterém je uvedeno, že *„Podle osmého senátu by podstatou poskytování základních osobních údajů o příjemcích veřejných prostředků neměl být de facto ničím nekontrolovatelný a žádnými pravidly neomezený přístup k údajům o výši a podmínkách poskytování veřejných prostředků a k dalším základním osobním údajům dotčených subjektů, kterými jsou ve smyslu rozhodnutí pátého senátu jak zaměstnanci veřejné správy, tak i osoby stojící mimo zaměstnanecký, služební či obdobný poměr (tj. adresáti různých dotací, subvencí a veřejných zakázek, smluvní strany při uzavření veřejnoprávních či jiných smluv povinným subjektem). Lze mít pochybnosti o tom, zda paušální poskytování informací o odměňování kteréhokoliv zaměstnance veřejné správy (tj. údaje o měsíčním platu, osobním ohodnocení, příplatcích za vedení, mimořádných odměnách aj.) ve všech situacích naplňuje veřejný zájem na informovanosti o využívání veřejných prostředků. Poskytování informací o poskytnutých odměnách (ale i dalších základních osobních údajů) by mělo zásadně sloužit veřejnému zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Jistě i v těchto případech by však měl být chráněn obecný princip zákazu zneužití práva. Tomu by podle osmého senátu mělo zabránit právě provádění testu proporcionality, tedy zkoumání váhy práva žadatele na informace a práva jiné osoby na ochranu soukromí v každém jednotlivém případě. Přezkoumatelné a přesvědčivé rozhodnutí by proto mělo obsahovat úvahy, proč povinný subjekt upřednostnil jedno ze shora uvedených ústavně zaručených práv před druhým, a proč tedy s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti věci poskytl, nebo naopak odmítl sdělit požadované informace.... Pokud by se v jednotlivých případech ukázalo, že žádosti o informace o platech poskytovaných z veřejných prostředků, jimž by jinak bylo důvodu vyhovět, mají za cíl poškodit legitimní zájmy těch, o jejichž platech má být informováno (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávist apod.), lze právo na informace za striktně vymezených podmínek odeprít na základě principu zákazu zneužití práva. Rozšířený senát zde odkazuje na své rozhodnutí ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že "zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vúdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odeprění ochrany jednání, které právě vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Nejvyšší správní soud podotýká, že zákaz zneužití práva je v jistém slova smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se - zcela logicky – nejvíce střetává.“*

Je pravdou, že dotčené osoby byly odměňovány z veřejných prostředků, jak již bylo výše uvedeno. Okruh osob, které pobírají odměnu za práci z veřejných prostředků, však tvoří velká skupina lidí, zahrnuje veškeré zaměstnance ve veřejné sféře a veřejně činné osoby jako jsou úředníci, soudci, státní zástupci, policisté, hasiči, lékaři, učitelé, politici atd. Mezi těmito

osobami je však nutné dělat určité rozdíly. Pokud se jedná o politika, který je veřejně známým a s tímto vědomím do své funkce již vstupuje, neboť si musí být vědom, že bude ze strany veřejnosti podrobněji sledován a jeho soukromý život bude více omezen, pak ochrana jeho soukromí je jistě nižší než ochrana soukromí úředníka územního samosprávného celku.

Zaměstnanci OÚ Kokory, ač jsou u územního samosprávného celku zaměstnáni, tak nejsou do svých funkcí voleni veřejností a nejsou veřejnosti přímo odpovědni, nýbrž jsou podřízeni a odpovídají za výkon svých funkcí svému bezprostřednímu nadřízenému. Jak již je výše uvedeno, nejedná se o osoby veřejně známé, u nichž by byl důvod ke snížení ochrany soukromí, tj. jejich základního práva ve prospěch práva na informace, tj. práva politického, jako tomu je právě u osob veřejně známých. Zveřejněním údajů o výši jejich platu a náhrad, včetně odůvodnění za požadované období, by k narušení ochrany jejich soukromí zcela jistě došlo.

V žádosti žadatele ze dne 13. 2. 2019 a jejím doplnění ze dne 18. 2. 2019 o poskytnutí informací není jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Nebylo proto možné ani posoudit, zda sledovaného účelu nebylo možné dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčených osob.

Po posouzení všech těchto skutečností a dopadů poskytnutí či neposkytnutí požadované informace je možno dojít k závěru, že poskytnutí informace o výši platu a náhrad dotčených osob není schopno dosáhnout zamýšleného cíle (tj. kontroly nad vynakládáním veřejných prostředků) a znamenalo by nepřiměřený zásah do jejich soukromí.

Povinný subjekt uznává, že veřejnost má právo na informace o nakládání s veřejnými prostředky, a to i v oblasti výdajů na zaměstnance veřejné správy, neboť toto právo je zakotveno přímo v Listině a v zákoně o svobodném přístupu k informacím. I toto právo však musí mít své hranice, a pokud by jeho uplatnění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob, které je také zakotveno v Listině, je nutné dát přednost ochraně toho práva, které v testu proporcionality se ukázalo jako silnější.

IV.

Povinný subjekt po pečlivém posouzení celého případu a na základě svého nejlepšího vědomí a svědomí zastává názor na poskytování informací o výši platů a náhrad dotčených osob, že je třeba dát přednost zájmu soukromému na ochraně soukromí a osobnosti dotčených osob nad zájmem veřejným na poskytnutí požadované informace.

Vzhledem k výše uvedenému nebyly žadateli požadované informace poskytnuty a o žádosti bylo povinným subjektem rozhodnuto způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o odvolání:

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 kalendářních dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému úřadu Olomouckého kraje, a to podáním u povinného subjektu v souladu s § 16 odst. 1 a 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Ing. Jana Habáňová v.r.

starosta

otisk úředního razítka

Rozdělovník:

Účastník řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

Spis

Příloha:

Poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

XXXXXXXXXXXXXX,

k Vaší žádosti o poskytnutí informace ze dne 13. 2. 2019, která byla doplněna dne 18. 2. 2019, o výši platů a náhrad:

- a) všech členů obecního zastupitelstva,
- b) starosty Obce Kokory,
- c) místostarosty Obce Kokory,

za období ode dne 8. 10. 2018 do dne 31. 1. 2019, kdy z Vaší žádosti ve spojení s jejím doplněním jsme dovodili, že požadujete informace týkající se členů obecního zastupitelstva vzešlých z voleb do obecního zastupitelstva konaných dne 5. a 6. 10. 2018 a starosty a místostarosty zvolených tímto zastupitelstvem,

Vám sdělujeme následující:

ad a)

Karel Bluma, rok narození 1964, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 750,- Kč,

Ing. Zdeněk Děřda, rok narození 1973, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 900,- Kč,

Karol Drexler, rok narození 1964, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 460,- Kč,

MUDr. Antonín Hluší PhD., rok narození 1972, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 1.800,- Kč,

JUDr. Ivana Hučínová, rok narození 1964, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 460,- Kč,

Ing. Dominik Jurečka, rok narození 1977, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 1.800,- Kč,

Ing. Ondřej Marek, rok narození 1965, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 460,- Kč,

Mgr. Jana Mederová, rok narození 1980, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 460,- Kč,

Zdenka Růžičková, rok narození 1970, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 900,- Kč,

Bc. Lubomír Rýc, rok narození 1979, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 460,- Kč,

Ing. Jiří Zapletal, rok narození 1966, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 750,- Kč,

Ladislav Zapletal, rok narození 1964, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 1.800,- Kč

Hana Zittová, rok narození 1961, trvalý pobyt Kokory, zastupitel, výše odměny celkem 460,- Kč,

ad b)

Ing. Jana Habáňová, rok narození 1978, trvalý pobyt Kokory, starosta, výše odměny celkem 148.754,- Kč,

ad c)

Ing. Petr Kostiha, rok narození 1964, trvalý pobyt Kokory, místostarosta, výše odměny celkem 130.904,- Kč.

V Kokorách dne 27. 2. 2019

Ing. Jana Habáňová v.r.

starosta

otisk úředního razítka